

De Lotgevalen van den Wildstrooper

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kindeken van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. Re Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreese-lijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knnpels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De oetooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangen. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dakbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

———— PRIJS 60 CENTIEM ————

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

———— Prijs 60 centiem ————

DE
LOTGEVALEN VAN DEN WILDSTROOPER

L

Lauwe en zijn vrouw zaten nog wat te praten, na het avondmaal. Ze woonden in een huisje bij het bosch en boerden daar. Eensklaps werd de deur geopend. Twee mannen traden binnen. Het waren jachtwakers van het kasteel.

— Is Bernard Balen hier? vroeg een van hen.

— Bernard Balen... neen, die hebben we niet gezien, antwoordde Lauwe.

— Ja, maar ge moet de waarheid zeggen!

— Ge houdt me toch niet voor een leugenaar, roeg Lauwe.

— Ik weet wel, dat ge met de wildstroopers mee doet!

— Zoo, weet gij dat? Dan weet ge meer dan ik! Ik doe voor u misschien met de wildstroopers mee, omdat ik ze niet verklik, als ge me tracht uit te hooren, wie er zooal voorbij gekomen is op

sommige dagen. Maar dat is mijn werk niet, hé?

— Balen was zijn strikken aan 't leeg halen... vertelde Vermeulen. Hij liep weg toen we nader den... Ik riep hem toe, dat hij moest blijven staan, maar hij gehoorzaamde niet. Ik heb toen naar hem geschoten.

— En hem geraakt? vroeg vrouw Lauwe verschrikt.

— Ik weet het niet...

— 't Is toch wreed om op een mensch te schieten omwille van een haas, oordeelde Lauwe.

— Hij had zich maar moeten overgeven, herinnerde Vermeulen. Hij steelt veel wild uit de bosschen en ik loer al lang op hem. Dus Balen is hier niet geweest?

— Neen...

— Dan zullen we hem elders zoeken... Vanavond moeten we hem vinden! verzekerde Vermeulen. Kom, Bruno, zei hij tot den anderen jachtwaker.

Ze verlieten het huisje.

— Zou Vermeulen Bernard Balen geraakt hebben? vroeg vrouw Lauwe.

— Ik hoop het niet... Maar 't kan wel. Vermeulen is veel te driftig voor een jachtwaker. Zeffens maar schieten! Bruno Kimpens is kalmer. Die kan nog eens iets door de vingers zien. Maar Vermeulen is ongenadig... En Balen is een vreselijke wildstrooper.

Lauwe en zijn vrouw praatten nog even. Ze waren beiden moe. Ze verlangden naar rust. Maar er kwam nog bezoek. En het was nu de achtervolgde wildstrooper, Bernard Balen, die binnen trad.

— De jachtwakers zoeken u, waarschuwde Lauwe.

— Ik weet het wel... Ik zat hier op 't dak van het schuurtje, toen ze bij u kwamen...

— Ge durft! Vermeulen zei, dat hij op u geschoten had. Hij heeft u dus niet geraakt?

— Toch wel...

Balen stroopte zijn mouw op.

— De deugniet heeft een kogel in mijn arm gejaagd... vervolgde hij. Hier is de wonde.

— Maar Bernard toch! riep vrouw Lauwe verschrikt uit.

— Bah, van zoo iets verschrik ik niet...

— Ge moet naar den dokter gaan, vermaande Lauwe. 't Zou kwaad kunnen.

— De kogel zit niet diep. Geef mij een teil water en een handdoek. Ik heb geen dokter nodig.

Vrouw Lauwe bracht het gevraagde. En Balen was eenigen tijd met de wonde in zijn arm bezig. Bij beet op zijn tanden... Hij scheen veel pijn te verduren. Lauwe moest bij lichten.

— Hier is de kogel, zei Balen.

Hij had hem uit de wonde genepen, en wiesch

nu het bloed weg. Vrouw Lauwe gaf hem oud linnen. En de strooper legde een verband.

— Binnen een paar dagen is het genezen, be-
weerde hij. Ha, Vermeulen is me nu aan 't zoeken
aan den anderen kant van 't bosch...

— Jongen, jongen, dat loopt nog eens verkeerd
met u af, sprak Lauwe. Waarom toch dat gevaar-
lijk stieltje voort doen? Uw vrouw en kinderen
zitten gedurig in angst. En stroopen is tegen de
wet.

— De wet, de wet...

— Ja, een wet mag u bevallen of niet, maar we
moeten ze gehoorzamen.

— De hazen leven van ieders vruchten en ze
mogen dan ook door ieder gevangen worden.

— Ik weet het wel, dat het niet in orde is met
de wildkwestie, maar Bernard, ge kunt toch an-
ders uw brood verdienen, zoo'n kloeke man als
gij, zei Lauwe. De een of anderen keer ligt ge
dood in 't bosch!

— Ze hebben me nog niet!

— Die kogel moest u nu eens in 't hoofd ge-
raakt hebben, 't ware gedaan geweest met u...

— Tut, tut... 't is jammer, dat ik mijn strik-
ken kwijt ben en de drie hazen, die er in zaten.

— En ze hebben u gezien. Ge zult nog een pro-
ces krijgen, beweerde Lauwe.

— Ik heb al twee keer in 't kot gezeten... Maar
die tijd gaat ook voorbij. Och, toe, groetvader en

vader waren ook wildstroopers en ik doe als zij.
En ik verkoop het wild duur in de stad. Nu ga ik
voor een week of twee naar een andere streek. En
Vermeulen zal me niet bij den kraag vatten...
Zou me niet overgeven ook...

— Den een of anderen keer raakt ge met hem
in gevecht, voorspelde Lauwe.

— Dat kan goed zijn...

— En wat moet er dan gebeuren? Ge zoudt
hem neerschieten in uw kwaadheid...

— Hij geeft om mijn leven ook niet!

— Bernard, een moord plegen... en dat alles
voor een ongelukkigen haas!

— Wat wilt ge er aan doen?

— En nu twee, drie weken op den dool. Uw
vrouw en kinderen alleen laten, merkte vrouw
Lauwe op. Ik weet niet, hoe ge zoo'n leven kunt
leiden!

— Ja, menschen, ik ben strooper geboren, en
moet ik strooper sterven, 't is ook wel... Ge zijt
bedankt voor uw hulp.

— Waar trekt ge nu naartoe? vroeg Lauwe.

— Niet naar huis, want daar zullen ze natuur-
lijk op me loeren! O, ik vind wel een slaapplaats
je... 't is nog Zomer. Nogmaals bedankt voor uw
hulp en tot ziens...

Bernard Balen verliet het huisje... Hij ging
echter niet ver, want hij legde zich ter ruste in
het schuurtje van Lauwe.

Hij werd nu kalmer, want daar in huis was hij zeer opgewonden geweest. En hij had tegenover Lauwe en zijn vrouw gesnoefd ook want in waarheid was hij bang voor de gevolgen van dezen avond. Hij moest voor een tijd de streek verlaten, wilde hij niet in de gevangenis gestoken worden. 't Zou weer een rondzwerven worden elders, met nu en dan eens heimelijk naar huis komen.

Eigenlijk had Lauwe gelijk: 't was een gevaarlijk en dom bedrijf, dat stroopen. En hij kon beter zijn brood verdienen.

Balen sliep niet veel: hij voelde een stekende pijn in den arm..

De jachtwakers Vermeulen en Bruno Kimpens hadden het bosch doorkruist.

— Waar mag die deugniet zich verstoken hebben? bromde Vermeulen telkens.

— Balen is een sluwe kerel.

— Ik weet het wel... Als ik hem maar niet zoo geraakt heb, dat hij nu in een gracht ligt te sterven. Ik ben toch ongerust.

— Ge zijt altijd te haastig met uw geweer, merkte Kimpens op.

— Waarom bleef Balen niet staan? Hij moet mijn bevelen gehoorzamen. Als ik hem overdag op het dorp ontmoet, lacht hij me uit. Hij verdient een kogel.

— Hij is een mensch, Sander.

— Een nietwaard... Moest hij dood zijn, het

gerecht zou me gelijk geven.

— Dat weet ik nog zoo zeker niet! Maar uw geweten dan?

— O, mijn geweten zal me niet plagen. We zijn aangesteld om wildstroopers te vervolgen.

— Maar de baron zegt altijd, dat we alleen mogen schieten om ons te verdedigen. Er zijn gevaarlijker kerels dan Balen.

— O, hij zou ons ook wel een schot hagel in het lijf durven jagen.

— Dat geloof ik niet...

— Ge hebt nog een veel te goed gedacht over hem. Kom, we gaan eens aan zijn huis loeren.

De beide jachtwakers legden zich in hinderlaag bij eene kleine woning, waar Bernard Balen met zijn gezin woonde. 't Was doodstil. Vrouw Balen en haar kinderen sliepen. Ze waren het gewoon, dat vader 's nachts buiten zwierf.

De jachtwakers hoorden niets.

— Balen is een te slimme vos, om zich te laten vangen, zei Bruno Kimpens. Die komt vannacht niet naar zijn huis.

— Als hij maar niet ergens in een gracht ligt... Ik geloof wel, dat ik hem geraakt heb.

— Laat ons dan zoeken! Hij is misschien erg gewond en heeft hulp noodig...

— Zoeken? Waar?

— Overal! Ik zal een lantaarn halen.

De mannen verlieten hun schuilplaats. Kim-

pens haalde in zijn woning een lantaarn. En nu speurden de jachtwakers in de grachten en achter struiken.

Plots hoorden ze een schot.

— Er zijn nog stroopers bezig, riep Vermeulen nijdig uit. En voorzeker is Balen bij hen. Kom, Bruno.

Ze trokken dieper het bosch in. En na eenigen tijd bemerkten ze drie mannen.

— Geeft u over! schreeuwde Vermeulen.

Er klonk als antwoord spotgelach. Vermeulen legde 't geweer aan.

— Niet schieten! vermaande zijn makker.

— Ik laat me niet voor den zot houden.

— Wees toch verstandig!

Maar reeds klonk de knal... Nog lachend verwijderden de mannen zich.

Driftig liep Vermeulen achter hen. Hij wilde toch weten, wie ze waren; hij duwde takken op zij, drong door 't kreupelhout, hoorde dan weer stemmen en bleef staan.

Hij herkende geen der stemmen. 't Leken vreemde stroopers. En Vermeulen kalmeerde. Hij was nu zelf bang een leelijk avontuur te beleven 't Konden gevaarlijke kerels zijn.

Hij keerde bij Kimpens terug.

— We zijn niet streng genoeg, zei hij. Gij zijt veel te zacht. En nu komen ze van alle kanten naar hier om wild. Die gasten waren vreemden.

— Ge kunt voor een haas of konijn toch maar niet seffens iemand omver schieten, antwoordde Bruno Kimpens.

— Een streng voorbeeld zou goede gevolgen hebben.

— Misschien is er al een slachtoffer.

— Balen?

— Ha, ja...

— De vent ligt al te slapen op zijn bed. We gaan eens zien in zijn huis.

— We mogen er niet binnen dringen. Dat recht hebben we niet.

— Tut, tut... recht! Ik doe wat ik wil. Kom mee!

Vermeulen was de hoofdjachtwaker en Kimpens moest hem vergezellen.

In Balens huisje was het nog even stil. Vermeulen bonsde op de deur. Na eenigen tijd vroeg een stem, wie er daar was.

— Doe maar open! En rap! schreeuwde Vermeulen.

Hij moest nog wat geduld hebben. Er werd binnen licht gemaakt. En vrouw Balen ontsloot dan de deur.

— 't Zijn de jachtwakers, zei ze ontsteld.

— Waar is Bernard? vroeg Vermeulen. Geen leugens verzinnen, vervolgde hij. Uw man is niet thuis.

Brutaal nam Vermeulen de kaars en hij ging in de zijkamer, waar het bed stond.

— Zie, hij ligt er niet in! hernam Vermeulen.

— Met wat recht komt ge hier? vroeg de vrouw boos.

— Houd uw brutalen mond!

Kimpens was aan de deur blijven staan.

Vermeulen klom de ladder op.

— Moet ge nu de kinderen wakker maken! kloeg vrouw Balen.

— Ik doe wat ik wil. Ik zal u bewijzen, dat uw vent niet thuis is.

— Daarom zijt ge nu zoo stout.

— Ha, Bernard is dus weg! Ge bekent het zelf.

— Dat gaat u niet aan...

Vermeulen gluurde op den zolder. Daar lagen kinderen te slapen. Een werd wakker, zag dat vreemde hoofd door het trapgat en gilte verschrikt:

— Moeder!

— Ge doet onzen Joris de stuipen krijgen! kreet vrouw Balen.

Ze schudde aan de ladder. Vermeulen viel er af en bezeerde zich aan de handen. De kaars doofde uit.

De jachtwaker begon te schelden.

't Is al uw eigen schuld, zei vrouw Balen. Ge moet mijn kinderen gerust laten.

Joris daarboven schreide luid en ook de andere

kinderen werden wakker. Allen riepen om hun moeder.

Vrouw Balen had de kaars gevonden en stak ze opnieuw aan.

— En nu buiten! gebod ze tot Vermeulen. Als ge mijn man wilt vangen, doe het buiten, maar niet hier.

Woedend greep de vrouw een bezem.

— Buiten! herhaalde ze, of ik ransel u hiermee weg!

Vermeulen verliet het huis.

— Wat volk! bromde hij.

— Ge mocht daar niet binnen dringen, merkte Kimpens op.

— O, gij met al uw complimenten voor die gasten! Als Balen dood in een gracht ligt, heeft hij zijn verdiende loon.

— Laat ons naar hem zoeken!

Ze keerden in het bosch terug.

II.

Balen had dien nacht weinig geslapen. En eer het licht was, verliet hij de schuur van Lauwe. Zijn arm deed hem nog pijn.

De wildstrooper besloot even naar huis te gaan. De jachtwakers zouden nu wel hun dienst geëindigd hebben. Voorzichtig sloop hij heen. Tot zijn

verwondering zag hij licht in zijn huisje. Waarom zou zijn vrouw nu al op zijn?

Loerend, of er geen gevaar was, naderde Bernard zijn woning. Hij klopte op bijzondere wijze aan de achterdeur. Zoo wist zijn vrouw, dat hij het was. En vlug deed ze open.

— Voorzichtig, fluisterde ze. De jachtwakers loeren op u.

— Ze zijn nu weg. Waarom zijt ge al op?

— Joris is niet wel... Hij heeft stuipen gehad, zijn ziekte. 't Is door Vermeulen.

En de vrouw vertelde wat er gebeurd was. Balen werd woedend.

— Ha, hij heeft dat durven doen! zei hij. Mijn jongen zoo den schrik op het lijf jagen!

— O, waarom laat ge dat stroopen toch niet? Ik heb 't u al zoo dikwijls gevraagd.

De kleine Joris lag nu in moeders bed. Hij sliep thans, maar niet rustig. Balen kustte hem. En weer verwenschte hij den hoofdjachtwaker.

— Ik moet weg, zei hij. Ze hebben me herkend, en ze zouden me aanhouden.

Hij verzweeg, dat hij een wonde in den arm had.

— En mij weer alleen laten! kloeg zijn vrouw. Al door dat stroopen!

Balen nam wat voedsel. Hij keek nog eens naar Joris en toen veegde de ruwe man een traan weg.

— Maak u niet bang voor mij, zei hij tot zijn vrouw. Ze zullen me niet krijgen...

Balen verliet zijn huisje. 't Bosch ontwaakte. Er hing een heerlijke geur. De vogels begonnen te kweelen. Aan het gras en de twijgen hingen dauwdruppels.

Maar Bernard Balen voelde of zag niets van al de schoonheid. Zijn hart was vol wrok en woede.

Waar nu heen? Hij besloot terug te keeren in 't schuurtje van Lauwe. Ze zouden hem daar niet zoeken.

Hij drong er binnen en verborg zich achter stroo. Zijn arm deed nog pijn.

De zon kwam op. En het morgengoud spreidde zich over de streek. Vermeulen en Kimpens stonden bij het kasteel. Ze mochten nu naar huis, om te slapen. Maar ze waren ongerust. Wat was er met Balen gebeurd? Ze moesten verslag uitbrengen aan den baron, die altijd zeer vroeg opstond.

Ze gingen over de brug. In de keuken waren al twee meiden en een knecht.

De jachtwakers begaven zich bij hen.

— Ha, ge komt om een kom warme koffie, zei Marie, de oudste meid.

— Is de baron al op? vroeg Vermeulen.

— Ik heb hem toch al gehoord, antwoordde de knecht. Is er wat gebeurd?

— Wel, Balen, die gemeene strooper, was in

het bosch en hij stelde zich zoo aan, dat ik naa-
nem geschoten heb.

— Is hij dood? hernam de knecht verschrikt.

En ook de twee meiden keken naar den hoofd-
jachtwaker.

— Ik weet het niet of ik hem geraakt heb... Ik
denk het toch...

— Hij is niet in zijn huis?

— Neen...

— Hij kan wel ergens in een gracht liggen,
meende Marie, de meid. Heeft hij eerst op u ge-
schoten? vroeg ze.

— Die kans heb ik den kerel niet gegeven...

De baron, die uit een bovenraam de jachtwa-
kers bemerkte had, trad thans de keuken binnen.
En na den ochtendgroet vroeg hij, of er nieuws
was.

Vermeulen vertelde nu met wat stotterende
stem het gebeurde in het bosch.

— Ge weet dus niet of Balen getroffen is?
vroeg de baron. Waarom denkt ge van wel?...

— Hij was dicht bij ons en ik hoorde een kreet

— En hij liep nog weg?

— Ja, mijnheer de baron.

— Daarom denkt ge, dat hij getroffen is?

— We zaten hem dicht op de hielen en toch
vonden we geen spoor meer van hem. Hij is niet
in zijn huis geweest en ook niet bij Lauwe.

— Schoot Balen eerst?

— Neen...

— Wilde hij schieten?

— Hij lachte met ons en hij wilde niet blijven
staan...

— Kimpens, antwoord gij eens! beval de ba-
ron. Wanneer heeft Vermeulen geschoten?

— Toen Balen weigerde te blijven staan, mijn-
heer de baron.

— Dus, toen hij op de vlucht ging?

— Ja, mijnheer de baron.

— Gij beiden waart niet in gevaar?

— Neen...

— Balen is een gevaarlijke strooper! merkte
Vermeulen op.

— Ge hebt geschoten zonder noodzaak, her-
nam de kasteelheer tot zijn hoofdjachtwaker. En
ik heb u dat verboden. Alleen, wanneer ge zelf
aangevallen wordt, moogt ge van uwe wapens
gebruik maken. We zullen in 't bosch gaan zoe-
ken. Het is nu licht.

De baron was boos. Hij vergezelde beide man-
nen. Vermeulen moest de plaats wijzen, waar hij
stond, toen hij vuurde. En eerst speurden ze daar
den omtrek af.

— We zouden beter eerst eens naar Balens huis
gaan, meende de baron.

En nu werd Vermeulen nog meer ongerust. Hij
had het niet verte ld, hoe brutaal hij in die woning
gedrongen was. En vrouw Balen zou er zich wel

over beklagen. Maar hij moest mee. De baron klopte aan. Vrouw Balen opende de deur.

— Is uw man thuis? vroeg de kasteelheer.

— Neen! klonk het kortaf.

— Waar is hij dan?

— Dat weet ik niet!

— Hebt ge hem sedert vannacht niet gezien?

— Ik praat niet over mijn man. 't Is tegen mijn zin, dat hij wild vangt, maar ik zal hem toch niet verraden. Ik wil u wel eens vragen, mijnheer de baron, met welk recht Vermeulen 's nachts in mijn huisje dringt en zich zoo brutaal aanstelt, dat mijn kleine Joris de stuipen heeft gekregen van angst.

— Wat hoor ik nu weer? vroeg de kasteelheer.

— O, dat zal hij u niet vertellen.

En vrouw Balen beschreef, hoe Vermeulen zich gedragen had.

— Wat voor manieren zijn dat? vroeg de baron verstoord aan zijn hoofdjachtwaker. Gij schijnt maar te doen, wat ge wilt tegen alle recht in. Vrouw, is uw kind ziek?

— Ja, het ligt daar met koorts.

En de moeder begon te weenen.

— Laat mij eens zien!

De baron trad binnen. En hij zag het knaapje met vuurrood gelaat.

— Ik zal den dokter sturen, belcofde hij. Maar zeg mij, weet ge niet waar uw man is?

— O, omdat ge den dokter wilt betalen, moet ik nu mijn man verraden! Ik zal liever zelf om den dokter gaan.

— Vrouw Balen, denk toch niet zoo slecht over mij. Ben ik dan zoo hard voor de menschen? Maar er is een andere kwestie. Ik zoek uw man, omdat ik vrees, dat hij gewond is. Gisteravond heeft Vermeulen naar hem geschoten, wat ik toch ook afkeur. Is Balen getroffen? Wij weten het niet.

— Mijn man is bij me geweest, nu tegen den morgen.

— Niet gewond?

— Neen!

— Goddank! Vermeulen mocht niet schieten.

— Waarom geeft ge hem dan een geweer?

— Om zich te verdedigen als wildstroopers hem aanvallen.

— Maar heeft Vermeulen niet vanochtend geschoten? vroeg vrouw Balen weer ongerust.

— Neen, gisteravond.

— Hij kan wel liegen...

De baron riep beide mannen. En Kimpens bevestigde dat het schot 's avonds was gelost.

— Nu dan is Bernard goed ontsnapt! zei vrouw Balen. Gij hebt er zeker spijt van! snauwde ze tot Vermeulen.

De baron zond de jachtwakers buiten.

— Vrouw Balen, sprak hij dan, ik zal uw man niet doen vervolgen, al is hij gisteren met strikter.

betrapt. Maar kan hij nu toch dat stroopen niet laten. Ik wil hem goed werk geven.

— Ik heb het hem al zoo dikwijls gevraagd. Hij luistert niet.

— Als hij thuiskomt, zend hem dan eens bij mij. Ik zal met hem spreken. De zaak van gister avond is vergeten. Ik zal den dokter sturen.

— Als 't u belieft, mijnheer de baron.

Buiten kreeg Vermeulen een geweldigen uitbrander.

— Als ik nog eens hoor, dat gij buiten uw bevoegdheid gaat, ontsla ik u, verzekerde de baron.

De mannen gingen naar huis. Vermeulen beweerde brommende, dat de baron wildstroopers voortrok.

III.

Bernard Balen sloop met den avond even naar huis. Hij moest weten, hoe het met Joris was. Zijn vrouw liet hem binnen. Het kind was nog erg ziek. Het had vroeger ook veel van stuipen geleden.

De dokter was geweest, maar kon niet veel zeggen. Vrouw Balen vertelde het bezoek van den baron.

— Allemaal lieten om me in handen te krijgen, beweerde Balen. Maar hij denkt zeker, dat ik een onnoozelaar ben.

— De baron meent het...

— Maak dat de kraaien wijs... Ik blijf hier niet. Ik wil niet naar het kot.

Balen was ongerust, dat jachtwakers of gendarmen hem zouden aanhouden. Hij trok weer weg.

— Ha, ik moet naar den baron gaan! mompelde hij. Wacht, ik zal hem een antwoord brengen.

't Duurde niet lang of Balen ving een haas. Hij wilde het dier en toen hing hij het vel aan de poort van het kasteel. Hij had een zakboekje bij zich, waarin hij de sommen schreef, die hij in de stad voor het wild ontving. En nu schreef Balen op een papier: « De complimenten aan den baron van den man, die bij hem moet komen ». Hij stak dit papier op een ijzeren pin van het hek, naast het hazenvel. Balen stroopte dien nacht weer. En 's morgens was hij in de stad, om in een kleinen winkel zijn buit te verkoopen. Zijn arm deed hem nog pijn. « 't Zal wel overgaan », dacht Balen.

Intusschen was er roering op het kasteel. Men had het vel en het briefje gevonden. De baron was vertoornd. Hij wilde Balen helpen en hij kreeg dit antwoord. Hij begreep wel, wie zoo den spot met hem dreef.

Bernard Balen bleef dien dag in de stad.

's Avonds keerde hij naar het dorp terug. Hij ging eerst naar zijn zuster, die herberg hield niet

ver van de kerk. Hij wilde daar zijn arm verbir-
den, waarin hij steken voelde.

Er zaten eenige dorpelingen in de gelagkamer.

— Bernard, pas op, de baron zoekt u, zei zijn
zuster.

— Heeft hij zijn konijnnenvel gekregen?

— Hoe kunt ge zulke domme streken uitha-
len? Ge wilt zeker weer naar de gevangenis, hé?
hernam zijn zuster. En uw Joris, die zoo ziek is!
De dokter is vandaag twee keer moeten gaan. Hij
peinst, dat de jongen zal sterven...

Balen keek zijn zuster strak aan.

— Is dat waar? stamelde hij.

— Ja, van eigen; Waarom zou ik u zulke leu-
gens wijs maken?

— Ha, die ellendige Vermeulen! riep hij uit.
't Is zijn schuld. Mij in mijn arm schieten... en
mijn kind van schrik de stuipen op 't lijf jagen.
Ik ga naar huis. En loop ik hem tegen 't lijf, ik
sla hem dood.

— Wees nu kalm! Moet ge nog meer ongeluk-
ken over u halen? vroeg zijn zuster. Met al uw
stroopen! Werk als een ander!

— Zwig! Als ik hazen wil pakken, doe ik het.
En ik ga recht naar huis! Dat Vermeulen me een
keer in den weg komt.

Opgewonden liep Balen heen.

— Ik maak me ongerust, zei zijn zuster tot de
planten. Bernard is in staat een ongeluk te doen.

— Och, dat is praat! meende een der dorpe-
lingen. Bernard zou geen mensch aanvallen. Hoe
is zijn kleine ziek geworden?

De waardin wist het wat er gebeurd was. En
ieder zei, dat Vermeulen een brutale kerel was.

Een der klanten in de herberg vertrok na eeni-
ge partijtjes gekaart te hebben. Hij woonde tus-
schen het dorp en het bosch. Hij hoorde eensklaps
gekermd. Er lag iemand op den weg. En de man
dacht opeens aan de bedreiging van Bernard Ba-
len.

Hij boog zich over den gevallen. Het was Ver-
meulen, die daar lag.

— Wreed, wreed! mompelde de dorpeling. 't Is
toch gebeurd! Wat is een driftige mensch! Een
ongeluk is zoo gauw gebeurd. En 't is een moord,
Wreed, wreed...

De man sprak Vermeulen aan, doch kreeg geen
ander antwoord dan gekreun. Hij kon den jacht-
waker niet alleen dragen. Er moest hulp zijn.

De dorpeling liep een eind terug naar de eerste
huizen. Dadelijk waren er helpers

— Vermeulen aangevallen? O, dat heeft Ber-
nard Balen gedaan, zei er een. Ze hadden over een
half uur woorden. Ik hoorde het.

Ze droegen den jachtwaker de eerste woning
binnen. Vermeulen was door een slag aan 't hoofd
getroffen en bloedde erg.

De dokter kwam spoedig. Hij zei, dat het erg

was en legde een verband. Vermeulen was nu bewusteloos. Voorzichtig werd hij naar het klooster gedragen, dichtbij. Daar kon hij goed verpleegd worden.

Ook de baron verscheen. Hij was burgemeester van het dorp. Hij hoorde getuigenissen. 't Was al bekend, wat Bernard in de herberg van zijn zuster gezegd had. En dan verklaarde een dorpeling, hoe hij gehoord had, dat Vermeulen en Balen aan 't twisten waren.

— Balen is de schuldige, zei de baron. Een ongelukkige zaak...

Hij ontbood de gendarmen en ging met hen naar het huis van Balen.

Bernard zat bij zijn doodzieke Joris. Hij weende...

Er werd geklopt. Vrouw Balen vroeg, wie er was.

— Ik doe niet open! schreeuwde Bernard, woest. Ik ga nu niet mee... Wacht tenminste, tot mijn kind overleden is. Mijn jongen is toch zeker meer waard dan een haas!

— Balen, ge weet wel, dat er iets anders gebeurd is, hernam de baron voor de gesloten deur.

— Laat me gerust! Als er iemand binnenkomt, doe ik ongelukken.

— Wees nu kalm! Maak het niet erger! zei de baron.

Vrouw Balen schoof den grendel weg. En de

baron en twee gendarmen stapten binnen.

— O, haal nu toch mijn man niet weg! smeekte Vrouw Balen, de handen gevouwen. Ons Jorisje is zoo ziek.

Een meisje daalde van de trap. 't Was Grietje, Balens dochttertje van twaalf jaar.

— Mijnheer de baron, doe vader geen kwaad! vroeg het schreiend.

Bernard Balen stond in de deur van de zijkamer. Hij hield een stoofhaak in de hand.

— Raak me niet aan of ik doe ongelukken! raasde hij. Ha, zoo'n spel voor een haas!

— Neen, Balen, het is niet voor een haas. We hebben Vermeulen gevonden, zwaar gewond... Daarvoor komen we.

Balen liet den stoofhaak zakken.

— Wilt ge zeggen, dat ik Vermeulen verwond heb? vroeg hij.

— Ze hebben u met hem hooren twisten.

— Ja, dat kan. Ik kwam van het dorp en Vermeulen verliet daar ergens een herberg. Ik meende, dat hij me last wilde aandoen en waarschuwde hem mij gerust te laten. Hij noemde me een wild-dief, maar hij liet me toch gerust. En ik ben nu voort geloopt naar mijn kind.

— Maar Vermeulen is met een stok of zoo iets op het hoofd geslagen, wedervoer de baron.

— Dat heb ik niet gedaan!

— Ge hebt toch in dien zin gedreigd, in de herberg bij uw zuster!

— O, hebben ze u dat ook al verteld!

— Ik moet dadelijk het onderzoek doen.

— En ik zeg u, dat ik Vermeulen niet aange-
raakt heb.

De baron fluisterde met de gendarmen.

Grietje sprong voor haar vader.

— O, vader niet mee doen! smeekte ze.

— Balen, beken de waarheid, dan kunt ge voor-
loopig hier blijven, zei de baron weer.

— Ik beken niet, want ik ben onschuldig. Dreigen is nog niet doen.

Zijn vrouw keek hem angstig aan.

— Bernard, wat is er gebeurd? vroeg ze we-
nend.

— Juist hetgeen ik gezegd heb. Eenige woorden met Vermeulen en dat is alles... Heb ik ooit tot u gelogen, Ida?

— Neen...

— Welnu, ik lieg nu ook niet.

— Maar de bewijzen zijn tegen u! hernam de
burgemeester.

— Ik kan er nu met mijn hoofd niet bij... Mijn Jorisje... O, als het sterft, heeft Vermeulen mijn kind vermoord.

— De rechters zullen al het gebeurde in aan-
merking nemen.

Maar Balen hield vol, dat hij onschuldig was.

— Luister, zei de baron, ik zal u bij uw kind laten. Maar de twee gendarmen blijven in huis.

— O, ik zal niet vluchten!

— Ik moet maatregelen nemen.

De baron ging heen, treurig gestemd over het drama. En de gendarmen bleven in de woning van den strooper. Bernard Balen was zelf ook ziek... 't Kwam door zijn arm, die zeer gezwollen was. Maar hij lette er weinig op. Hij keek alleen naar zijn jongetje, dat stervensziek was.

Later op den avond kwam de dokter nog eens,
een oude man.

— Bernard, jongen, wat hebt ge nu uitgevoerd.
zei hij, zijn grijs hoofd schuddend.

— O, gelooft gij ook, dat ik plichtig ben?

— Ik weet het natuurlijk niet...

— Maar de menschen zeggen het, hé!

De dokter boog zich over Joris. En aandachtig beschouwde hij hem.

— Is er nog hoop? vroeg de vader.

— De kleine is sedert vanmiddag niet verer-
gerd, maar toch zwaar, zeer zwaar ziek. Laat ons
nog hopen!

— Bernard is ook niet wel, zei vrouw Balen.
Dokter, kijk eens naar zijn arm.

— Is het waar, dat ge in uw arm geschoten zijt?
hernam de geneesheer. Ze vertelden het daar in
't dorp.

— Ja, 't is waar..., erkende Balen, maar ik heb den kogel uitgehaald.

— Laat zien!

De dokter schrok, toen hij den arm onderzocht.

— Die wonde staat leelijk, sprak hij, 't is hoog tijd, dat ik er naar kijk. Ge voelt zeker steken in uw arm?

— Ja...

— Bernard, ik moet er in snijden... 'k Zal mijn gerief halen.

— Goed, dokter. Ge zult me niet hooren schreeuwen.

De geneesheer ging heen.

— Allemaal ellende van dat verwenschte stroopen! mompelde hij.

De dokter vond het dorp nog in beroering. De menschen bespraken het gebeurde. De veldwachter had het wapen gevonden: een stok, daar ter plaatse uit een haag getrokken. En Bernard Balen moest dien in zijn woede gegrepen hebben, toen hij Vermeulen ontmoette, beweerden de menschen.

— O, dokter, zal mijn man sterven? klonk het weenend.

Het was de vrouw van Vermeulen met haar zevenjarig meisje. Ze kwamen uit het klooster.

— We zullen de beste hoop houden, sprak de dokter. Uw man is kloek en taai.

— Maar het is toch erg, hé?

— Hij is zwaar gewond, maar kan heel goed genezen.

— O, we zullen veel voor vader bidden, zei vrouw Vermeulen tot haar meisje.

Een half uur later was de dokter terug in de woning van Balen. Lauwe bevond er zich ook. Hij was eens naar 't kind komen zien.

— Ja, dokter, bij ons heeft Bernard den kogel uit den arm genepen, maar ik heb nog gepeinsd, dat het in 't kwaad kon slaan, zei hij.

— Ge moet me eens helpen, sprak de geneesheer. We zullen in de keuken gaan. Kom, Bernard!

Kalm liet Balen zich behandelen. De dokter sneed in zijn arm. Lauwe ving het bloed op in een kom. Balen beet op zijn tanden. Hij liet geen klacht hooren. De dokter was geruimen tijd bezig en verbond de wonde.

— En nu naar bed! zei hij tot Bernard.

— Maar waarom, dokter?

— Omdat ge koorts hebt en er nog meer kunt krijgen. Geloof me, dat ge nu ook zeer ziek zijt.

Balen moest gehoorzamen. Joris lag nu in een klein ledikant, dat in dezelfde kamer geplaatst was. En vrouw Balen had twee zieken te verplegen.

— Ik zal mijn vrouw zenden, om u te helpen, beloofde Lauwe, die medelijden met haar had.

In de keuken zaten nog de gendarmen. Ze

moesten blijven, al begrepen ze wel, dat Balen nu niet vluchten kon.

Vrouw Lauwe kwam en Ida was blij met haar gezelschap. 't Was een droevige nacht. De kleine Joris hijgde soms naar adem. En Balen sluimerde in, maar schoot dan wakker en vroeg naar zijn jongentje. Ja, hij had zware koorts.

Al vroeg kwam de dokter.

— Voor 't kind heb ik meer en meer hoop, zei hij, na onderzoek. En nu zal ik eens naar Bernard kijken.

Balen wist niet, dat de geneesheer er was, zoo erg had hij de koorts. De dokter maakte het verband los.

— De arm is niet verbeterd, sprak hij. Ida, kind, 't is erg met uw man.

— Maar dokter, Bernard zal toch niet sterven? vroeg de vrouw angstig.

— Ik moet de waarheid zeggen: er is groot gevaar. En het is noodig den pastoor te halen.

— Ook dat er nog bij! jammerde Ida.

Vrouw Lauwe ging naar het dorp, om den pastoor.

En nu vloog het nieuws rond, dat Bernard Balen op sterven lag.

— Vermeulen en hij zullen elkaar nog gedood heben, zei een dorpeling. En al door dat stroopen.

Dien voormiddag kwam het gerecht uit de stad.

maar kon noch Vermeulen, noch Balen verhooien.

De dokter ging dien dag drie keer naar het huis van Balen, wiens toestand niet veranderde. Joris was beter. De geneesheer bleef heel den nacht. Nu zou hij zekerheid hebben, of het sterven of genezen zou zijn. En Ida waakte met hem.

De gendarmen waren heen. Balen moest nu niet bewaakt worden.

Tegen den morgen was Ida in een rieten zetel in slaap gevallen. Ze kon de vermoeienis niet langer werstaan.

Maar de rust duurde niet lang. Moeder schrok weer wakker.

— Goed nieuws, zei de dokter. 't Is bij uw man gekeerd. Bernard zal genezen.

— O, God zij gedankt! riep Ida uit.

— En Joris raakt er ook boven op, al zal het kind altijd veel zorgen noodig hebben...

— Dokter, die krijgt hij... Maar zullen de heeren van de wet nu gelooven, dat mijn man onplichtig is?

— Zou hij onplichtig zijn?

— Ja, tegen mij zou hij niet liegen.

— Welnu, heb dan vertrouwen.

— Hoe is het met Vermeulen?

— Gister nog hetzelfde! Ik ga nu eens naar hem zien. Straks keer ik terug. Laat Bernard slapen. 't Is voor hem de beste medicijn.

De dokter ging naar het klooster. 't Was nu halfacht. De baron kwam ook juist van zijn kasteel. Hij hoorde, dat Balen veel verbeterd was.

— Dan moet ik weer gendarmen naar zijn huis zenden, zei de baron. Niemand anders dan Balen kan Vermeulen neergeslagen hebben.

— We zullen eens zien, hoe het met den jachtwaker is. Gaat ge mee?

— Ja, ik ben juist op weg naar hem.

Een zuster, die bij Vermeulen gewaakt had, vertelde dadelijk, dat de gewonde tot kennis kwam. En ja, Vermeulen keek de bezoekers aan.

De baron knikte hem toe.

— Wat beter, zei hij. Balen heeft u geslagen?

— Balen..., ja, baron, stamelde Vermeulen.

De dokter en de baron keken elkaar aan. De strooper was dus wel de schuldige.

— Balen... hij maakte ruzie, zei Vermeulen met flauwe stem.

Hij scheen zijn gedachten in te spannen.

— Bij het dorp. vervolgde hij. En toen een stok..., maar, neen, neen... Wacht eens.

Even sloot Vermeulen de oogen.

— Nu weet ik het..., hernam hij. Balen... hij ging voort, een vent sprong van achter een boom, ik vervolgde hem al een tijd... het was Doren Lepels... En hij zei: «Nu heb ik u». En hij sloeg met een stok... Ik viel en ik weet niets meer...

— Dus die Doren heeft u aangevallen? vroeg

de dokter. Herinnert ge u dat goed?

— Ja, ja... hij moet me afgewacht hebben. Ik had hem 's middags in het bosch gezien... Kimpens was bij me...

— En Balen deed u niets!

— Neen... we hadden woorden, hij ging voort.

— Gelukkig, dat we de waarheid kennen, zei de baron. Ook met bewijzen is een erge vergissing mogelijk. Die Doren Lepels is een slechte kerel... Verleden week kwam hij uit de gevangenis... Ik zal hem doen opzoeken, maar eerst ga ik Balen vertellen, dat hij onschuldig is.

— Ja, doe dat, baron!

De kasteelheer deelde het nieuws aan eenige dorpelingen mee. En haastig ging hij naar het huisje bij het bosch. Balen was wakker en dronk juist een beetje melk.

— Mag ik binnen komen met 't goede nieuws? vroeg de baron. Balen, ge zijt onschuldig. We kennen den dader. Vermeulen is bij bewustzijn en heeft hem genoemd. Het is Doren Lepels.

Wat een vreugde over dit groote bewijs van onschuld! Dienzelfden dag werd Lepels aangehouden op een andere gemeente. Hij moest na wat leugens bekennen, dat hij Vermeulen aangevallen had.

Balen genas. Eens was de baron weer bij hem.

— O, nu wil ik nooit meer stroopen, zei hij. Wat ellende heb ik er mee in huis gebracht. En

het had nog veel erger kunnen zijn. Ware ik gestorven, mijn vrouw en kinderen zouden armoede gehad hebben! God heeft dit verhoed.

De baron wilde Balen in dienst nemen als hovenier. Zoo zou hij zijn brood verdienen. Zijn vrouw was er blij om.

Zekeren dag ontmoette hij Vermeulen, die dus ook weer op de been was. Even keken de mannen elkaar aan. Toen stak Balen de hand uit. En Vermeulen drukte die.

Vermeulen deed weer dienst, maar hij had nu ook voorzichtigheid geleerd. En hij werd bedaard als Kimpens.

Joris had nog veel zorgen noodig, doch de knaap werd met het groeien ook sterker.

En in het huisje bij het bosch woonde geluk.

EINDE.